

ZONDAG 13

De grootheid van de Middelaar Gods en der mensen

Psalm 100:2 en 4
Lezen: Hebr.1 en 2:1-4
Psalm 89:9 en 12
Psalm 45:5 en 6
Psalm 72:1

Geliefden, het Woord dat wij u thans willen prediken, is naar Zondag 13 van onze Heidelbergse Catechismus de vragen 33 en 34.

Vraag 33: Waarom is Hij Gods eniggeboren Zoon genaamd, zo wij toch ook Gods kinderen zijn?

Antwoord: Daarom, dat Christus alleen de eeuwige natuurlijke Zoon Gods is, maar wij zijn om Zijntwil uit genade tot kinderen Gods aangenomen.

Vraag 34: Waarom noemt gij Hem onzen Heere?

Antwoord: Omdat Hij ons met lichaam en ziel van al onze zonden, niet met goud of met zilver, maar met Zijn dierbaar bloed gekocht, en van alle heerschappij des duivels verlost heeft, en ons alzo Zich tot een eigendom gemaakt.

Het gaat in deze Zondag om de grootheid van de Middelaar Gods en der mensen en dan willen we drie gedachten nader ontvouwen:

1. Zien we deze grootheid in Zijn goddelijke natuur
2. In Zijn goddelijke genade
3. In Zijn goddelijke heerschappij

Daar wordt in vraag 33 gesproken over de eniggeboren Zoon van God en in vraag 34 over onzen Heere.

Het eerste is de betrekking, waarin Hij staat tot Zijn Vader, de eniggeboren Zoon. Het tweede is de betrekking, waarin Hij staat tot ons. Hij is onze Heere. De Zoon des Vaders en onze Heere.

Dat ziet dus op de Middelaars-verhouding tot ons. We zijn immers bezig met de namen Jezus Christus, onzen Heere. Nu gaat het over dat laatste gedeelte, dus Zoon van God, onzen Heere. In de 9e Zondag is ook reeds gesproken over de waarheid, dat Jezus de Zoon van God is, maar toen ging het over de Vader en als je over de Vader spreekt, dan kan je het niet nalaten, ook over de

Zoon te spreken. Want Hij is Vader omdat Hij een Zoon heeft. Maar hier is het omgekeerd. Hier gaat het dus niet in de eerste plaats over de Vader, maar hier gaat het over de Zoon. We kunnen ook nu natuurlijk niet de Zoon noemen zonder de Vader te noemen. Want Hij is de Zoon des Vaders, dat kan een kind begrijpen. Het gaat dus is deze 33e vraag in de eerste plaats over het Zoonschap en dat doet onze Catechismus niet op een dorre leerstellige wijze. De Catechismus wil een troostboek zijn. Wanneer het een dogmatiek was, dan zou hier het tweede gedeelte van dit antwoord volkomen buiten de orde zijn. Dan zou er alleen maar gesproken mogen worden over: Waarom is Hij Gods eniggeboren Zoon genaamd? Omdat de Catechismus echter geen dogmatiek is, maar een troostboek, □ ik zeg natuurlijk niets kwaads van een dogmatiek □ maar een troostboek, wordt hier niet alleen gesproken over het Zoonschap van Christus, maar wordt ook aanstonds de troost daaruit verkondigd. Hij is Zoon en omdat Hij Zoon is, zijn wij kinderen.

Hier wordt onlosmakelijk het voor ons troostvolle en bevindelijke element eraan toegevoegd. Wat zou het nu baten, enkel te weten dat Jezus de Zoon van God is? Dat weet de duivel ook, maar daar is hij niet zalig mee. Maar dit is mijn troost, dat Hij de Zoon van God is én dat Hij als Gods Zoon, Verlosser, Jezus Christus, Heere is, van zondaren. Dat is de troost en daarom komt deze waarheid bevindelijk naar ons toe. Daarom is deze waarheid er niet, om in allerlei bespiegelingen te gaan uitleggen, hoe dat, dat nu mogelijk is, dat de eeuwige God toch een eeuwige Zoon heeft en dat die Zoon nooit afgescheiden is van de Vader, maar met een eeuwige, in het Wezen Gods inblijvende generatie van de Vader gegenereerd wordt en van eeuwigheid tot eeuwigheid van de Vader het leven meegedeeld krijgt. Ach, dat zijn allemaal theologische waarheden, die zeer zeker genoemd moeten worden bij de behandeling van deze 13e Zondag, maar die allemaal in de lucht blijven hangen, als ik niet door het geloof zeggen mag: Hij is de Zoon van God en als Zoon van God is Hij mijn Broeder, mijn oudste Broeder. Ik ben ook Gods kind, juist door Hem.

Dan komt het naar ons toe, dan beginnen we reeds bij het begin van ons leven, bij de eerste ontdekking van Zijn Zoonschap, Hem te eren met al de liefde van ons hart. Dan beginnen we hier op aarde reeds de kroon te leggen aan de voeten van deze oudste Broeder en Hem al onze liefde waardig te schatten.

Dan gaan we het geheim zien, waar we straks nog op terugkomen, dat wàt Hij is, dat Hij dat is, om onzentwil. Dat we door Hem, door Zijn genade, door Zijn arbeid, kinderen Gods geworden zijn. Om die Godheid van de Zoon draait het alle eeuwen door. Dat was al in de dagen toen de Heere Jezus op aarde was. Hij heeft het Zelf als het ware daarheen gedreven, naar het breekpunt, naar de crisis. Hij wilde niet, dat men Hem enkel maar zag als een leidman zondermeer. Maar Hij wilde, dat men Hem zou zien, zoals Hij van de Vader gegeven was. Want zó alleen wordt Hij gekend tot zaligheid. Hij zegt tegen de farizeërs, wat dunkt u van de Christus? Wiens zoon is hij? En

dan zeggen ze: Davids zoon. Maar waarom noemt David Hem dan zijn Heere? Hoe kan hij nu, zowel Davids zoon zijn, als Davids Heere? Want de HEERE heeft gesproken, zegt David, tot mijn Heere: Zit aan Mijn rechterhand. Hoe kan dat nu, zegt Jezus. Dan plaatst Hij deze farizeën voor dit goddelijk onderwijs en dan luistert Hij, of ze Zijn woord hebben verstaan en, of ze Hem erkennen als de waarachtige God. Dan blijkt, dat hun hart daarvoor gesloten is. Elke keer weer opnieuw botst het juist hierop. Het botst niet, omdat Hij blinden en kreupelen en doven genas en doden opwekte. Ach, dat wilden ze nog wel, maar het botste hier, omdat Hij zei: Ik ben Gods Zoon. Dat konden ze niet klein krijgen, dat wilden ze niet geloven. Daar zat natuurlijk veel meer aan vast, dan alleen maar niet willen geloven.

Want zij, □ de Joden □ inzonderheid de farizeën en de schriftgeleerden, hebben zich de Messias, de Zoon van God heel anders voorgesteld. Jezus was voor deze mensen, zoals Hij voor de hele wereld altijd al geweest is: één grote teleurstelling. Want, Jezus beantwoordt niet aan de idealen van de natuurlijk mens. Toen niet en nu niet. Hij wil uw Redder, uw Verlosser, uw Weldoener niet zijn, als Hij dat éne niet zijn mag, uw Zaligmaker. En bij de Joden en bij ons schort het menigmaal daaraan, dat wij God vaak voor alles nodig hebben, dat we Jezus overal bij slepen in onze gebeden, in onze gesprekken, maar dat we Hem voor dat éne wel missen kunnen, omdat we ten diepste onze verdorvenheid niet willen bekennen.

Zo was het toen, zo is het ook nu in veler harten. De oversten van het volk zeiden met de broeders van Jozef: Wij zijn vroom. Natuurlijk, Israël zocht wel een Messias, dat doen ze nu nog, ze zoeken nog steeds de Messias en ze schreeuwen om de Messias; maar om ze te verlossen van hun vijanden, om ze weer als volk van David machtig te maken te midden van de heidenen. Maar niet, omdat ze in zondenood aan Gods voeten liggen. O, moge God dat eens geven, dat in deze dagen het zwaar beproefde volk, dat altijd weer het mikpunt is van de heidenen, waar satan zijn valse klauw naar uitslaat, mochten ze eens komen door de verlichting van de Heilige Geest tot de bekentenis van wat ze gedaan hebben. Dan zou de Heere het licht van Zijn Evangelie over hen doen opgaan en het deksel, dat op hun hart is, tot op de dag van vandaag bij het lezen van de wet van Mozes, wegnemen, en ze zouden komen om zich als het zaad van Abraham aan de troon van David neer te buigen. Maar ze doen het niet. Daar merken we althans nu nog niets van. 't Is nog net als toen, in de dagen van de farizeërs en van de schriftgeleerden. Als de Heere Jezus die geraakte geneest, die op dat bed door een gat in het dak voor Zijn voeten wordt neergelaten, dan zegt Hij: Uw zonden zijn u vergeven. En dan fluisteren ze achter hun hand maar Jezus weet wat in hun hart is, dan zeggen ze: hoe kan dat? Hij matigt Zich goddelijke eer aan. Wie kan de zonden vergeven dan alleen God? En Jezus weet, wat in hun hart is en Hij zegt: Doch opdat gij moogt weten, dat de Zoon des mensen macht heeft op aarde, de zonden te vergeven, toen zeide Hij tot den geraakte: Sta op, neem uw bed op, en ga heen naar uw huis (Matth.9:6). Jezus zegt, als

het ware, tegen deze mensen: U vertrouwt het niet, u denkt, dat Ik dat zomaar zeg; uw zonden zijn u vergeven, dat dat niet echt gebeurt. Tot een bewijs daarvan zeg Ik tegen deze verlamde: Sta op, neem uw beddeke op.

Nu kunt ge het weten, dat Ik de Zoon van God ben, dat Ik met goddelijke macht uit de hemel op aarde gekomen ben. Maar ze hebben geweigerd te geloven. Al die tekenen, die God deed, waar Hij eenmaal van gezegd heeft: Goed, als je dan Mijn woorden niet gelooft, geloof Mij dan om de wonderen, die Ik doe. Toen hebben ze nog gezegd: Ach, wonderen doen, dat kan de duivel ook. Hij werpt de duivelen uit door Beëlzebul de overste der duivelen. Zo hebben ze geweigerd te geloven, dat Hij was, Die Hij was. Daar kwam het op aan. En straks, als ze Hem naar de kruisheuvel zullen slepen en ze nog een schijnrechtspraak in elkaar zullen zetten en Hij staat voor het aangezicht van Kajafas, dan is de laatste schreeuw uit Kajafas' hart: Ik bezweer U bij den levenden God, zeg het ronduit, zijt Gij de Christus ja of nee? Zijt Gij de Zoon van God, ja of nee? Zijt Ge God zelf, ja of nee?

Jezus heeft lang gezwegen. Hij heeft op veel vragen geen antwoord gegeven, maar wanneer het deze zaak betreft, die het hoofddoel is van Zijn komst op aarde, namelijk om de kracht van de satan, om de macht van de zonde, de werken van de boze te verbreken, als het rechtstreeks op Zijn arbeid aankomt, dan zegt Hij tegen Kajafas: Ja, Ik: Gij hebt het gezegd. Wij zouden zeggen: Ja, volmondig Ja. Dan loochent Hij het niet.

En Hij wist; dat zou hem het leven kosten. Nu zouden ze op Hem aanvallen als wild gedierte. Nu zouden ze Hem aan alle zijden krenken. Want Hij moet de dood sterven. Hij heeft zich Gode evengelisch gemaakt. Hij heeft God gelasterd. Dat is de consequentie van het ongeloof. Dat is ook nu nog de consequentie van het ongeloof. Als Jezus Christus, de Zoon van God is, dan is het van tweeën een; dan moeten we onder Hem buigen, dan moeten we Hem ootmoedig te voet vallen, dan moeten we ons leven aan Hem verliezen en een nieuw leven door Hem beginnen of Hij is voor ons van geen betekenis. Als Hij geen God is, dan heeft Hij voor ons geen betekenis. Waarom niet? Wel, als Hij geen God is, dan kan Hij ons ten diepste niet verlossen van de goddelijke toorn. Dan kan Hij ons hoogstens ten voorbeeld zijn. Maar, dan zal het altijd weer opnieuw blijken, dat wij geen kracht hebben om Hem te volgen. Begrijpt u goed, waar het om gaat? Waar het ook nú om gaat.

Want ook nu zijn er vele mensen die de kroon van Jezus' godheid roven en die tegelijk wierook brengen aan de mens Jezus. Dat is stank in de neusgaten van God.

Mensen, die de goede en barmhartige en meedogende en rechtschapen Jezus prijzen, wierook leggen, aan Zijn mensheid, de goede mens Jezus, maar, die Hem met de andere hand de kroon van het hoofd slaan, omdat ze weigeren te bekennen dat Hij het voor het zeggen heeft. Zie geliefden, dan kun je veel van Hem spreken en Hem als een wonderdoener voor ogen stellen, maar Hij betekent in de praktijk van het leven niets. Niets, net zomin als Mohammed of welke andere volksmenner of godsdienst-stichter in feite iets betekent. Hij

betekent niets, maar het omgekeerde is ook waar, als we met Petrus tot de belijdenis komen op Zijn vraag: Maar gijlieden, wie zegt gij dat Ik ben? Dan zegt Petrus: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God. Dan zegt Jezus: Zalig zijt gij, Simon, Bar-Jona! want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is. En Ik zeg U, dat gij zijt Petrus en op deze petra, □ deze belijdenis, door Petrus uitgesproken, zal Ik Mijn gemeente bouwen. Zo heeft God gezegd (Matth.16:16-18).

Dat is nog steeds de kracht van ons leven. Ook nu, worden we nog steeds als levende stenen gebouwd op dat geestelijk fundament, waarvan Jezus Christus is de uiterste hoeksteen. Dit was de ontdekking in het leven van Thomas, die zo twijfelend en mismoedig een week in groot ongeloof had doorgebracht, maar aan het eind van die dagen zich door de discipelen liet ompraten om nog één keer naar de kerk te gaan. En toen hij in arren moede daar neder zat, toen is Jezus hem verschenen en toen heeft Jezus zich neergebogen naar de stand van Thomas' leven en toen heeft Thomas het bekend en uitgeroepen: Mijn Heere en mijn God!

Daar hebt u de twee delen van deze zondags-afdeling. Mijn God, zegt Thomas en dan zegt Jezus niet: foei Thomas, dat ben Ik niet, dat mag je niet zeggen. Nee, de Heere Jezus aanvaardt die lof, want Hij is het waard. Thomas mocht het zien door het geloof en zegt ook, Mijn Heere, Die het in mijn leven voor het zeggen heeft. 'k Zal mijn eigen wil niet meer doen en mijn eigen weg niet meer gaan. 'k Zal mijn eigen woord niet meer geloven en tegen m'n ogen en m'n handen zeggen: Ge liegt. Maar ik zal tegen U zeggen: Gij zijt mijn Heere. U zal ik volgen, waar Gij ook heen gaat. Gezegend getuigenis, gezegende ervaring, om het woord van Jesaja het onze te maken: En men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vrededorst. Ook Jesaja heeft het reeds geweten, dat Hij is de enige eeuwige Zoon van God. Daar staat, dat Hij is de eeuwige en natuurlijke Zoon van God. Hij is uit de natuur van God geboren. Hij is der goddelijke natuur deelachtig. Zoals wij een menselijke natuur hebben, zo heeft God een goddelijke natuur en nu is de Zoon van God, de goddelijke natuur deelachtig, dat wil zeggen, Hij is even alwetend als de Vader. Hij is even almachtig als de Vader. Hij is overal tegenwoordig gelijk de Vader. Hij heeft al de goddelijke eigenschappen, die de Vader heeft en die de Heilige Geest heeft, dat wil zeggen, dat Hij de natuur van God deelachtig is. En dan is Hij ook de eeuwige Zoon van God.

U weet wel, daar is een strijd geweest in de vroeg Christelijke kerk, de strijd tussen Arius en Athanasius over de godheid van de Heere Jezus Christus. Arius wilde wel erkennen, dat Hij de eerstgeborene was aller schepselen, de eerst geschapene onder alles wat geschapen is, maar Arius weigerde te bekennen, dat Hij de eeuwige was. Athanasius heeft de strijd tegen hem aangeboden, waardoor we ook de geloofsvorm van Athanasius gekregen hebben, die door de kerk is aanvaard. Daarin staat dat de Zoon even eeuwig is als de Vader en als de Heilige Geest. U merkt dus wel, dat de strijd om de

godheid van Christus reeds eeuwen lang in de kerk van Christus is gestreden. Zoals ook in de dagen na de reformatie, toen Socinus opkwam, die Voetius een stuk vergif noemt uit de hel. Die wilde alle geloofswaarheden de hals om draaien. Al zijn er dan nu geen mensen meer, die prijsstellen op de naam van Arianen of Socinianen, nochtans zijn er ook nu in de kerken, ook in ons vaderland heel veel mensen, die steeds meer de leer van deze ketters voor waar aanhangen en de godheid van Christus loochenen.

Het zijn niet meer alleen de vrijzinnigen, de modernen, die openlijk loochenen, dat Jezus de enige eeuwige natuurlijke Zoon van God is, maar ook in het kamp, dergenen die zich in de vorige eeuw gesteld hebben als handhavers van de waarheid, vindt men steeds meer weifeling of die oude belijdenis wel geldig is. Of het nog werkelijk wel zo belangrijk is om te spreken van het bloed, dat door de eeuwige Zoon van God is opgeofferd.

Ach, het is ook te begrijpen, naarmate de mens zich krachtiger voelt, naarmate de mens meent steeds meer te kunnen presteren, naarmate de mens zich vrijer waant, tegenover God, heeft hij ook behoefte om de macht en de majesteit van God terug te dringen. Naarmate, dat de mens steeds meer meent zichzelf te kunnen verlossen, zal de vertroosting, die door de godheid van Christus ons toekomt, steeds minder geaccentueerd worden en steeds minder gepredikt worden. Het omgekeerde is, Gode zij dank, ook het geval. Naarmate we door de ontdekking van de Heilige Geest meer en meer bekend gemaakt worden aan onze totale onmacht, aan onze diepe verlorenheid, aan de hardnekkigheid van onze zonden, naar die mate zullen we steeds meer en meer hijgen om de kracht van Christus te mogen ervaren. Die almachtige goddelijke middelaarskracht, die Hij aanwendt om ons □ in onszelf □ dode ongelukkige zondaren van onder de heerschappij van de satan te verlossen en ons vrij te maken van de banden, waarin wij gevangen liggen, om ons weer kinderen van God te maken.

Want, staat er: Hij is de eeuwige natuurlijke Zoon van God, maar wij zijn toch ook kinderen van God? Ja, zegt de onderwijzer, dat zijn we, maar, wij zijn om Zijntwil uit genade tot kinderen Gods aangenomen. Denk nu niet, dat dat "maar" hier staat in de betekenis van nou ja, je mag het dan zo wel zeggen, maar feitelijk is het toch anders. Nee, nee; als de onderwijzer hier het woord "maar" gebruikt, dan wil hij daarmee beklemtonen dat wij wel kinderen van God zijn maar niet gelijk Hij, eeuwig en natuurlijk. Ook kinderen van God, echter, kinderen van God op een andere wijze. Hij is uit God geboren van eeuwigheid tot eeuwigheid, maar wij zijn, en dan staat er *om Zijntwil*. Dat betekent, niet dat Christus het hart van de Vader gestolen heeft, dat Christus het nodig moest maken om het hart van de Vader te vermurwen, zoals sommigen het wel eens gesteld hebben, maar om Zijntwil betekent, in tegenstelling met om onzentwil het is *niet* om onzentwil, we hebben niet onszelf tot kinderen van God gemaakt. We hebben onszelf niet boven de andere mensen uitgetild. We lagen op één hoop. We waren van dezelfde lap gescheurd. Maar nu zijn we om Zijntwil, om

Christus' wil, omdat God in Christus Zijn gemeente ten eeuwige leven verkoren heeft, uit genade tot kinderen Gods aangenomen.

Dat zegt dus de onderwijzer. God heeft om Christus' wil uitverkoren. Uitgehaald uit de hoop der zondaren en dat heeft Hij gedaan uit genade. Tot kinderen Gods aangenomen, dat heeft Hij van eeuwigheid gedaan. In die stille Raad, toen heeft God hen verkoren, die Hij als Zijn volk hier in de tijd roepen en dwars door de zondeval tot eeuwige heerlijkheid brengen zal. Dat is het eeuwig raadsbesluit Gods, dat Hij uitvoert naar het vast gemaakt bestek. Dat heeft Hij geopenbaard hier op de aarde, ook aan ons en dat werkt Hij uit door Zijn Heilige Geest in de harten van al die verloren zondaren, die hier op aarde tot bekentenis van hun ongerechtigheid komen en die de toevlucht nemen tot Jezus Christus, de Borg en Verlosser van zondaren.

Aangenomen van eeuwigheid en hier in de tijd in het uur der wedergeboorte, als Hij Zijn Geest uitzendt, terwijl we als het kind in de profetieën van Ezechiël op het vlakke van het veld lagen, vergeten in het bloed onzer geboorte en geen oog medelijden met ons had, toen ging Hij ons voorbij en Hij zeide tot ons, terwijl we lagen in ons bloed: Leef, ja leef (Ez.16:5,6). Door Zijn woord, hier in de kerk of bij u thuis, misschien op het kerkhof, of waar God Zijn woord ook gebruikt, daar heeft Hij, voorbijgaande u gezien en Zijn aanzien wekte u tot leven en Zijn woord deed u opstaan uit het graf.

Tot Zijn kinderen aangenomen. Hij heeft ons toen door het geloof Christus ingeplant en door de onderwijzingen van de Heilige Geest vanaf die ure geleerd, dat we van nature kinderen des toorns zijn, die in het rijk Gods niet kunnen komen, tenzij we van nieuws geboren worden. Hij wekte dat kinderleven in ons. Hij deed ons de gestaltenis van Christus kennen. Hij gaf ons die nieuwe natuur. Niet een goddelijke natuur. Wij worden nooit God, zoals de Zoon van God eeuwig God is. Maar wij worden Gods kinderen. We krijgen wel dat zelfde hart van Jezus. We gaan net eender denken als Jezus. We gaan ook net eender leven als Jezus. Hoe gebrekkig, dat op aarde ook nog moge zijn. Maar straks, straks is het net als Hij. Straks zal God niet meer over ons te klagen hebben. Straks zal er geen verschil meer zijn. Ja, wel behoudens datgene wat ik straks gezegd heb. Met Christus in de hemel wandelende in Zijn menselijke natuur. We zullen Hem gelijk zijn, staat er. We zullen Hem zien, gelijk Hij is. Daar zal geen onderscheid meer zijn. Dan zullen we met datzelfde hart, de Vader de ere toebrengen, zoals Christus dat de Vader toegebracht heeft. Dan zal er nooit meer iets voor ons teveel zijn. Dan zullen we nooit meer weigeren. Dan zullen we nooit eigen zin en wil voorop zetten, dan zullen we altijd achter Hem aan, doen wat Hem behaagt. Om Zijnentwil uit genade tot kinderen Gods aangenomen.

En nu ook een nieuwe geest, een nieuwe natuur, een kinderhart te hebben ontvangen. Kom, dat moet u natuurlijk wel ervaren, dat moet in uw leven openbaar komen. Dat is een strijd op leven en dood. Dat is een voortdurend sterven aan je eigen ik. Dat is overwinnen door het bloed van het Lam. Dat wil zeggen door een voortdurende gemeenschap met het geslachte Godslam,

door een voortdurend zien op Zijn lijden, op Zijn strijd, op Zijn moeite, op Zijn verdriet, op Zijn ondergang, maar ook op Zijn gewilligheid, op Zijn triomf, en op de heerlijkheid, die Hij van de Vader gekregen heeft. Ze hebben overwonnen, staat er in het boek van de Openbaringen, door het bloed van het Lam en door het woord van hun getuigenis.

Zo worden we meer en meer kinderen Gods, ook in de gelijkenis, die we aan Hem vertonen hier op de wereld. Dat is dus, wat betreft dat kind van God zijn. Maar als we nu kinderen zijn, dan zijn we ook des Vaders liefde deelachtig, zoals Christus. God heeft, wat dat betreft, geen tweerlei kinderen. Maar dan zijn we ook 's Vaders kastijdingen onderworpen. Dat vergeten we nog wel eens. We zeggen zo vaak bij onszelf: Als ik nu toch Uw kind ben, waarom laat U toe, dat de heidenen me schelden of dat ik door de valse broeders vertrap word. Ja, zo kan het wel eens zijn. Ik las onlangs bij een van onze vaders, dat bij gebrek aan tegenspoed "ons geloof begint te verdorren". Ik heb het twee keer gelezen en dacht: ja 't is waar ook. Daar stond niet: Bij gebrek aan zegeningen, maar daar stond: Bij gebrek aan tegenspoed, begint ons geloofsleven ras te verdorren. Helaas, dat is hier op aarde waar en daarom is Vader in de hemel zo wijs, dat Hij ons een flinke dosis tegenspoed beschikt. Dan hier en dan daar. Dan in het één en dan in het ander. Maar Hij heeft er Zijn opvoedkundige redenen toe. Hij weet het beste, wat goed voor ons is. Eenmaal zullen we Hem danken om de wijze Vaderhand, waarmee Hij ons hier geleid heeft.

We zullen Jezus Christus liefhebben, waar Hij, van de Vader de regering ontvangen hebbend, ons geleid heeft, zoals Hij het gedaan heeft. Als Hij ons altijd in de voorspoed van deze wereld deed delen, we zouden ook met de wereld verloren gaan. Nu Hij ons afscheidt van deze wereld, vaak door allerlei tegenspoed; zoeken we te inniger het Koninkrijk, dat onvergankelijk is. De tegenspoed zijn we, als Gods geliefde kinderen onderworpen.

Dan tenslotte nog: Waarom noemt ge Hem onzen Heere?

Zingen we eerst Ps 45 vers 5 en 6.

Deze naam heeft de Heere Jezus niet altijd gehad. De naam Jehova, de HEERE, heeft Hij met de Vader eeuwig gehad. Maar, dat wordt hier niet bedoeld. Als hier staat in onze belijdenis: Gods eniggeboren Zoon, onzen Heere, dan is het die gegeven naam, die Hij van de Vader als Middelaar gekregen heeft, als Middelaar Gods en der mensen. De Vader heeft Zijn Zoon alle heerschappij gegeven. De heidenen tot Zijn erfdeel en de einden der aarde tot Zijn bezitting. Mij is gegeven, zegt Jezus; die macht had Hij niet, die heeft Hij als Middelaar Gods en der mensen gekregen. Dus deze naam is een gegeven naam. Dat is Zijn Middelaarsnaam en waarom heeft Hij nu deze naam en wat zegt ons die naam nu? Wel, dan antwoordt de onderwijzer niet: Hij heeft die naam van de Vader gekregen, omdat Hij nu Heere is geworden over hemel en aarde. Dat is ook waar; zo staat het ongeveer in de

Catechismus van Calvijn. Maar de Heidelberger spreekt het nog teerder uit, die dringt hier nog dieper in het geheim van deze naam en doet ons Christus te inniger beminnen.

Daar staat: omdat Hij ons met lichaam en ziel van al onze zonden gekocht heeft. Omdat Hij dat gedaan heeft, heeft Hij die macht van de Vader ontvangen, dat is zeker waar. Maar hier wordt het hart van Zijn arbeid voorgesteld. Hier treden we het heiligdom binnen. Daarom is Hij onze Heere. Zeker, we willen ons ook buigen als nieuwe schepselen door God gemaakt, onder al Zijn geboden, maar we willen ons te inniger onder Hem buigen, als we Hem zien gebroken, veracht, gesmaad, verworpen om onze zonden. Jezus is ons dierbaar, zoals Hij met eer en heerlijkheid is gekroond. Maar Hij is ons nog dierbaarder, hangende aan het hout. Daar heeft Hij op het allerdiepst het geheim van Zijn liefdehart voor ons ontsloten. De zonden zijn bitter, wanneer we ze zien als bedreven tegen die God Die recht heeft op ons leven, maar ze zijn het allerbitterst, wanneer we ze bedreven hebben tegen onze Koning, Die rijk was, maar Die arm werd, opdat Hij met Zijn rijkdom onze armoe in eeuwigheid zou vervullen. Rijk in kennis van God, rijk in liefde tot God, rijk in gerechtigheid en rijk in heiligheid.

Daarom noemen we Hem dus Heere, zo heet Hij niet alleen, maar zo noemen we Hem. De onderwijzer wil zeggen, dat is de naam, die God Hem gegeven heeft, maar dat is ook de naam die wij Hem geven. Daarom erkennen we Hem en daarom buigen we ons aan Zijn voeten neer, omdat Hij ons met lichaam en ziel gekocht heeft. Met lichaam en ziel. O, wat zouden we meer getroost zijn als we deze waarheid geloofden. We geloven nog wel, als kinderen Gods, dat Hij onze ziel gekocht heeft en dat we straks voor Zijn aangezicht in gerechtigheid zullen wandelen, maar met lichaam en ziel! 't Is vaak moeilijker te geloven, dat Jezus mijn God is, mijn Heere, mijn Leidsman voor dit tijdelijk leven dan voor het eeuwige leven.

Maar nu staat hier, dat Hij ook mijn lichaam gekocht heeft. Dat wil zeggen, Hij beschikt over me, over het aantal dagen dat ik leven zal, de wijze waarop ik leven zal, ziekte, gezondheid, rijkdom, armoe, voorspoed en al deze dingen, want Hij heeft ook mijn lichaam gekocht. Dat moet anderzijds een spoorslag zijn om met lichaam en ziel God te dienen. O zeker, de allerheiligste moet met tranen zeggen: Ik ellendig mens! En de allerheiligste moet het uitroepen: Wie zal mij verlossen? Niet, dat ik het reeds verkregen heb, dat is waar, maar de kleinste in de genade zal er naar jagen om niet alleen van sommige, maar van alle zonden te mogen afsterven en in dit leven reeds volmaakt voor God te mogen wandelen. Omdat Hij ons met lichaam en ziel van al onze zonden verlost heeft. Leg er de volle nadruk maar op, van àl onze zonden, ook die zonde, die elke keer weer terug keert, die gewoontezonden, die hartezonden, die zonden, waar we maar niet afkunnen. Die zonden, die ons zo dikwijls naar beneden trekken. Die zonden, die ons hele leven zo grauw en zo eentonig en zo uitzichtloos maken; die zonden, die onze ziel telkens kneuzen. Die zonden, waaronder we als een gewond dier kermen en

kreunen en schreeuwen, dáárvan heeft Hij ons verlost. En dan staat er: Met Zijn dierbaar bloed, niet met goud en zilver. Men zegt wel eens, dat deze wereld draait om geld en goud. Nu, dat kan ten dele waar zijn, maar wat er ook met geld bereikt mag worden, met eer en met aanzien ten opzichte van onze verhouding met God, geldt de hele wereld niet, met àl haar goud, met àl haar zilver. Er staat: Niet met goud of zilver, maar met Zijn dierbaar bloed.

In dat woord dierbaar, daar zit het oud-hollandse woord dier in, in de zin van duur, met Zijn duur bloed. Om nu te weten, hoe duur dat bloed is, moeten we eerst gaan kijken naar God, welke waarde Hij hecht aan het bloed. Om te zien, welke waarde God aan het bloed hecht, moeten we in onze gedachten even naar die gedenkwaardige nacht van de uittocht uit Egypte. Toen God de engel des verderfs naar Egypte en het land Gosen stuurde. De engel is niet zo maar de huizen van de Israëlieten voorbijgegaan. Geen sprake van, ze waren net zo zondig als de Egyptenaren, er was geen onderscheid.

Maar God heeft Zijn Evangelie gepredikt en God heeft gezegd: Als u nu het bloed van het lam aan de bovendorpel en aan de zijposten doet, dan zal Ik u niet treffen, dan zal Ik u voorbijgaan. Achter dat bloed bent u veilig. Als Ik dat bloed zie, zegt de Heere, dan zal Ik aan u voorbijgaan. O, daar gaat het om. Wat die man ook gedaan had, wat dat kind ook gezondigd had, hoe groot, hoe menigvuldig, als dat bloed er maar was. Daar kijkt God dan ook naar in ons leven. Dat is duur bloed, dierbaar bloed. In de eerste plaats voor God. 't Is alleen geldig voor God, wat u ook gedaan hebt voor goed of voor kwaad. Want goed kan u de hemel niet binnen brengen, en kwaad zal u niet buiten de zaligheid houden. Als u maar achter dat bloed bent. God zal op dat bloed zien. O, gelooft dat toch, gij die kreupel en ellendig en treurend en zuchtend door deze wereld gaat, omdat u maar niet vordert, omdat u maar niet vooruit komt, omdat u maar niet beter wordt in uw eigen ogen. Omdat u van uzelf elke keer weer walgen moet, omdat u telkens weer de liefde van God afmeet aan uw liefde tot Hem. Zo raakt u telkens de weg kwijt. Dan komen er telkens van die verkeerde boze, zondige gedachten in u. Op deze wijze kunt ge uw pad niet rechthouden, nooit, geen enkele keer! Maar schuil dan, als de macht der zonde u te groot wordt en satan u beschuldigt, schuil dan achter dit bloed. Dat wil zeggen, zoek dan een toevlucht bij de Heere Jezus Christus. Overdenk dan Zijn gewilligheid. Bedenk dan, dat Hij gezegd heeft: Leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen (Matth.11:29). Zie dan op Hem! Zie elke keer weer opnieuw op Hem! Ga dan die ark achterna. Volg Hem ook door de onbezaaide wegen. Ook als ge zegt: Daar is toch geen weg, dan zult u zien, dat achter Jezus een gebaande weg is. Ziende op Hem, loopt uw zaak parallel met Gods zaak; dan hebt ge een sterke Helper in Hem, altijd weer opnieuw. En dan zult u het ervaren, wat hier geschreven staat, dat Hij met Zijn dierbaar bloed u gekocht heeft. Dat bloed is dierbaar voor God. Laat het dan ook voor u dierbaar zijn.

Maar dit houdt dan ook in, overtreedt dan die inzettingen niet. Zoekt dan nergens anders uw zaligheid. Bouwt dan nergens anders op. Zeg dan tegen

God: O, God is dat bloed zo dierbaar voor U; dan wil ik ook nooit iets anders weten dan "Jezus Christus en Die gekruist". Steun dan nooit op uw eigen eer, op uw vroomheid, op uw godzaligheid, op uw ernst, of op iets, wat u ook maar voor God zou menen te kunnen betekenen. Want dat is metterdaad verachting van het dierbaar bloed.

Laat dat bloed alleen genoeg zijn, beide in leven en in sterven. Want waarlijk, het is genoeg. Van al mijn zonden vrijgekocht, staat er en van de heerschappij des duivels verlost. De duivel heeft het niet meer voor het zeggen. Hij is geen koning meer in ons hart. Hij plaagt ons, hij bedroeft ons, hij springt als een brullende leeuw om ons heen, maar hij heeft de teugels van ons hart niet meer in de hand. Die zijn in Jezus hand. Die heeft Jezus uit zijn hand geroofd, weggenomen, overgenomen. Dat is niet, dankzij onze bekering, maar dat is dankzij de macht van Hem, die in de wereld kwam om de werken des satans te verbreken. Wij zouden ons uit het huis van de sterk gewapende niet hebben kunnen bevrijden.

Maar toen is er Eén gekomen, die sterker was dan hij. Want Jezus Christus heeft de prijs van Zijn bloed niet betaald in de hand van de duivel. O, verwacht dat nooit in uw denken. Hij hoefde de duivel niet te smeken om ons los te laten, maar Hij heeft de prijs van Zijn bloed gelegd in de hand van Zijn Vader. En nu heeft de Vader tegen de cipier, de duivel, gezegd: Los Mijn kinderen. Laat ze vrij. Hij heeft geen macht meer over ons. Want we zijn slechts zover in de macht van de duivel, als we onder het oordeel Gods liggen. Maar als dat oordeel is weggenomen en dat is alleen weggenomen door het bloed en als wij nu op Christus zien, dan is ons door het geloof, Zijn gerechtigheid geschonken, en dan is ons oordeel weggenomen. Dan heeft ook de duivel geen macht meer om nog één ogenblik de gevangenisdeur gesloten te houden. Dan moet hij ons vrij laten en dan zendt God Zijn Heilige Geest, Die ons uit de gevangenis in de vrijheid, de blijdschap van de kinderen Gods binnenleidt en also Zich tot een eigendom maakt.

Daar hebt u de echte vrijheid. Dat is niet een vrijheid om alles maar te doen, wat het vlees begeert. Dat is niet de vrijheid, die het ideaal van deze wereld is, om te leven in ongebondenheid, alles te doen wat de verdorven gedachte van een mens hem ingeeft. Maar, staat er, dit is een vrijheid om het eigendom van deze Heere te zijn. Dat wil zeggen, knecht van Jezus te zijn. We zijn kinderen des Vaders, maar knechten van Jezus en we zijn het graag. Paulus verheugde zich erin, dat hij een dienstknecht van Jezus Christus was. Geen groter eer voor een verloren zondaar, dan weer een dienstknecht van Jezus Christus te zijn. Daar zit die gedachte in, met lichaam en ziel, zoals een slaaf vroeger met lichaam en geest het eigendom van zijn heer was. Zo zijn wij nu met lichaam en ziel het eigendom van onze Heere Jezus Christus. En we hebben goede hoop, dat Hij ons in het Vaderland zal terugbrengen. Waar Hij wel de Eerstgeborene zal zijn, maar waar wij Zijn broeders zijn zullen, om één Vader te dienen, om één erfenis te delen. En om één lied te zingen, als de Zoon het Koninkrijk de Vader zal hebben wedergegeven en God zal zijn alles en in

allen. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.